

IMRE FLÓRA

Trastevere

a Trastevere sikátorai
szűk középkori házak könyökölnek
erkélyükkel fölénk és római
faragványok vannak falazókőnek
beépítve a tégláik közé
külső lépcsők két emelet magasban
kiugró illemhely a tetején
mimóزابokor sárga foltja lobban
az éjszakába vendéglők neonja
villan zölden a kemenceszagot
a gitárhanggal együtt szertehordja
az enyhe szél amely alig mozog
a Ponte Sisto fényei lebegnek
sötétlő tükrében a Tiberisnek

Érintéshiány

ez a krónikus érintéshiány
a vízgörgette sima kavicsok
a déli napban felforrósodott
mészkölapok a kis tér padlatán
a felszökkenő bougainvillea
égőlila árnyékai alatt
leülni a két darabra hasadt
oszlopfő egyik felére míg a
meztelen láb pihen a másikon
a leanderek fehérbársony szirma
és a tenger a ringató izom
ahogy megtartana és befogadna
a simogató ég a két szemed
egyedül természetlen képzelet

Claudius imádkozik

egyedül mindig mindig egyedül
mi kerget ki az éjszakába
a kőpárkány fölött füttyül a szél
semmit se látni ebben az esőben
a partot se nemhogy norvég hajókat
minek téblábolok itt egyedül
bár inkább forró testedhez simulnék
tenyeremmel érezve combodon
a véred egyenletes lüktetését
mért is nem bírok melletted aludni
hideg van csúszósak a folyosók
kőkalyibájukban az örök állnak
észre se vesznek láthatatlan vagyok
füttyül a szél jelszót se kérnek
pedig ébren van topog fel-alá
reszket ő is lám most meg keresztet vet
mit keresek itt kinn az éjszakában
hiszen szeretsz várod simogatásom
mégis egyedül egyedül örökké
merre lehetnek azok a hajók
az őr keresztet vet sikoltó lélek
számomra többé isten nem lehet
most még forró és nagyon is merő hús
mikor omlik majd búzló folyadékká
s a koponya a pusztá koponya
szétfoslott ajkát nem érinti senki
a telített humusz nem érez
nem fázik és többé nincs egyedül
nem hallja szél sírását eső koppját
nem szorongatja névtelen sötét
a vég nem folytatódok senkiben
nincs megbánás talán az ifjú Hamlet
vagy a hajók és Fortinbras a sortűz

Utolsó napok

ezek az utolsó napok
még párás halványkék az ég
a napfényben a víz ragyog
zafír- lágyszilazuli-kék

a test gyönyörűségre vár
az izom lazán tónusos
az üvegbúra-délután
alatt valami szél motoz

észrevétlen megy le a nap
valahol egy madár rikolt
a hőt párologó kőfalak
fölött narancsgerezd a hold

és zúg az ikrás végtelenbe
a tücskök lázas rekviemje

Imre Flóra (Budapest, 1961): költő, műfordító. Legutóbbi könyve: *Még tart a könnyűség* (válogatott és új versek, Parnasszus, 2014).